



Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Հունիս, 2016թ.

№ 7 (80)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հայրենի տուն 2009թ. մայիսից





**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հուլիս, 2016թ., №7 (80)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրայր Ամիրբեկյան
Շփոթված դասախոսը.....1

Արտակ Ամիրբեկյան
Քաջալերանք.....4

«Եղբայրիկը».....7

Վկայություններ.....11

Միշա Սփարյան
Նա գրավ կյանքը.....13

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՇՓՈԹՎԱԾ ԴԱՍԱԽՈՍԸ

Եղբայրներ, քույրեր, ես մի անգամ ներկա էի նորերի մի հավաքույթի, որտեղ զրուցում էին Աստծու Խոսքի շուրջը: Այդտեղ ներկա եղողներից մեկը, որ բավական բարձր պաշտոն ուներ, մի փոքր շփոթված էր: Ես նրան հարցրի, թե ինչ է պատահել: Նա Արտակարգ իրավիճակների ճգնաժամային կառավարման ակադեմիայի դասախոս էր ու պատմեց, որ մի աղջկանից քննություն է վերցրել, և այդ աղջկա պահելաձևն իրեն շփոթեցրել է: Երբ ցանկացել է քննել աղջկան, վերջինս անդադար գովել է ինքն իրեն, թե՛ հողվածներ են գրել, ելույթներ են ունեցել, և այլն...: Աղջիկն իր պահվածքով ցանկացել է ասել, որ ինքն այդքան բաներ է արել, իսկ դասախոսն անհարմար չի զգում և այդքանից հետո դեռ փորձում է հարցեր տալ իրեն:

Մարդը խիստ շփոթվել էր այդ աղջկա պահվածքից: Նույնիսկ նրա կողքին նստած ընկերը նկատել էր, որ ինքը դրանից խիստ տհաճություն է զգում: Ընկերը զարմացել էր, երբ նա աղջկան դրական էր գնահատել: Իսկ երբ ընկերը հարցրել էր, թե ինչու դրական գնահատեց, նա պատասխանել էր. «Որպեսզի այլևս չհանդիպեմ նրան: Եթե «անբավարար» նշա-

նակեի, ստիպված մի անգամ էլ պիտի գար, և եթե այդ անգամ էլ նման կերպ իրեն պահեր, միգուցե ինֆարկտ ստանայի»: Ես լսում էի և մտքիս մեջ ասում. «Փա՛ռք Զեզ, Տե՛ր Աստված, այս մարդը կարծես զգում է, թե մարդ արարածն ինչ է»:

Շփոթված դասախոսի կողքին նստած մի տղա կար, որը նույնպես բարձրագույն կրթություն ուներ և աշխատում էր նախարարություններից մեկում: Ես դիմեցի նրան. «Եղբայր ջան, Աստծու առաջ և այս վկաների առաջ կարո՞ղ ես ասել, թե դու ինքդ քեզ քանի՞ անգամ ես բռնացրել այս մարդու պատմած աղջկա վիճակում»: Բոլորը միանգամից նայեցին միմյանց, իսկ այդ երիտասարդը պատասխանեց. «Ամեն օր»: Ես անմիջապես փառաբանեցի Տիրոջը, քանի որ տեսա, որ այդտեղ ինչ-որ լավ պրոցես է սկսվել:

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, մարդու բնությունը դա է: Եվ հիմա եկեք տեսնենք, թե արդյոք կարո՞ղ ենք այդ բնությունից ազատվել: Այդ երիտասարդը խոստովանեց, որ ինքն ամեն օր իրեն դրա մեջ բռնացնում է: Նշանակում է Սուրբ Հոգին նրա կյանքում ինչ-որ գործ կատարել է: Թող Աստված ինձ ների, բայց կար ժամանակ, որ երբ կարդում էի Սուրբ

Գիրքը, մտածում էի, թե Պողոսը շատ հպարտ մարդ է, քանի որ ասում է. «ինձ նմանվեք, ինչպես ես էլ՝ Հիսուս Քրիստոսին»: Ես մտածում էի, որ այդպես ասելը անհարմար է, նա պետք է ասեր, որ մենք նմանվենք Հիսուսին: Ինչո՞ւ էր նա շեշտում, որ մենք իրեն նմանվենք, ինչպես ինքն էլ՝ Հիսուս Քրիստոսին: Եղբայրներ՝ ու քույրեր, ես հասկացա, որ ուղղակի Հիսուսին նմանվելը որոշակի դժվարություն է պարունակում իր մեջ: Ինչո՞ւ: Որովհետև Հիսուսի մարմնի մեջ մեղք չէր բնակվում, բայց Պողոսի մարմնի մեջ բնակվում էր: Ինչոր իմաստով Պողոսը մեզ ավելի նման է, նա նույնպես աղամորդի է: Նա ծնվել էր Ադամի սերնդից, իսկ Հիսուսը ծնվել էր Սուրբ Հոգուց: Հռովմեացիս 8:3-ում գրված է. «Վասն զի այն, ինչն անկարելի էր օրենքին, որովհետև տկար էր մարմնի պատճառով, Աստված ուղարկեց Իր Միածին Որդուն՝ մեղանշական մարմնի նմանությամբ ու մեղքի համար և դատապարտեց մեղքը այն մարմնի մեջ»: Սիրելիներ, Հիսուսի մեջ մեղք չկար, իսկ Պողոսի մեջ բնակվում էր նույն մեղքի բնությունը, որը մեր մեջ է բնակվում: Պողոս առաքյալը մեզ ասում է, որ երբ աստվածային կյանքի ներկայությունը մեր մեջ չկա, մենք բացարձակ ստրուկ ենք, և այդ ստրկության առաջ մնացած բոլոր օրենքները խիստ երկրորդական դեր են խաղում և օգնում են միայն մեր այդ ստրուկ վիճակը հայտնաբերե-

լուն: Երբ մարդը հեռանում է Աստծուց, և երբ նրան ասում ենք, որ ինքն Աստծու հետ ոչ մի կապ չունի, նա ըմբոստանում է և պատասխանում է, որ ինքն ամբողջ օրը Տիրոջն է ծառայում: Նա այդպես էլ չի գիտակցում, որ ինքն Աստծուց հեռու է: Բայց հանկարծ ընկնում է կոնկրետ մի օրենքի խախտման մեջ ու զարմանում է, թե ինչ կատարվեց: Չէ՞ որ դա իր համար անսպասելի էր:

Դավթի համար էլ խիստ անսպասելի և զարմանալի էր, թե իր հետ ինչ կատարվեց: Իսկ ինչո՞ւ էր զարմանալի. որովհետև նրա ներսը հեռացել էր Տիրոջից, բայց ինքը տեղյակ չէր դրանից: Եղբայրներ, քույրեր, Պողոս առաքյալը ասում էր, որ ամեն օր Աստված թույլ էր տալիս մարմնի խայթոց, սատանայի հրեշտակը նրան բռնեցքով ծեծում էր: Պողոս առաքյալն աղոթեց, որ Աստված վերցնի այդ խայթոցը, բայց Աստված նրան ասաց, որ՝ ոչ, այն պետք է մնա: Իսկ ինչո՞ւ: Որպեսզի Պողոսը չհպարտանա:

Սիրելիներ, ես ցանկանում եմ, որ մենք խոնարհ լինենք և մեր փրկությունը ահ ու դողով գործենք: Երբ մարդը հպարտանում է, մերժում է Տեր Հիսուսին որպես կյանք ու ատում է լույսը: Այդ պատճառով էլ մենք պետք է ահով ու դողով մայենք, թե ինչ վիճակի մեջ է մեր ներսը: Հիմա եկե՛ք պատկերացնենք, թե փարիսեցիների ներսը ինչ վիճակի մեջ էր: Արտաքին ինչ մծողուկներ էլ որ նրանք

քամեին, միևնույնն է, իրենց ներաշխարհը բացարձակ հարբած էր մարդկային գովազդից: Հիսուսը ասում էր. «Դուք ձեր ամեն գործերը անում եք մարդկանց երևալու համար»:

Սիրելիներ, մեր հպարտության արտահայտությունները մենք պետք է տեսնենք: Երբ մի եղբոր հարցրի, թե՛ այսօր որտե՞ղ ես հպարտացել, նա պատասխանեց. «Ամոթ է, իմ ինչի՞ վրա պետք է հպարտանամ»: Կարծես դա իրենից շատ հեռու է: Եղբայրներ, քույրեր, Պողոս առաքյալն ասում է, որ մենք զանձը կրում ենք հողե անոթների մեջ: Սատանան միշտ ցանկանում է շփոթեցնել հավատացյալներին: Նա մեկ ասում է, թե՛ դու փրկված ես, զանձ ես, Աստծու

զավակ ես, շնորհքի տակ ես և ոչ մի հարց չունես, մեկ էլ ասում է, թե՛ դու հող ես, մոխիր ես, ի՞նչ փրկության մասին է խոսքը, դու կորսված ես: Երբ ես ոմանց հարցնում եմ, թե՛ արդյոք փրկվա՞ծ եք, նրանք պատասխանում են՝ ոչ: Ես ասում եմ. «Իսկ ես փրկված եմ»: Նրանք անմիջապես մտածում են, որ ես հպարտ եմ: Եվ այստեղ է, որ առաջ է գալիս մեղքը մեղքերից տարբերելու անհրաժեշտությունը: Հռովմ. 6:7-ում գրված է. «Նա, ով մեղքի համար մեռած է, մեղքից արդարացած է»: Նա, ով չի հավատում, որ աշխարհի մեջ կյանք կա, Աստծուց արդարություն է ստանում:

(Շարունակելի)

Հրայր Ամիրբեկյան

Մի անգամ Մարտին Լյութերի երազում հայրնվում է սատրանսն ու ներկայացնում մի ցուցակ՝ նրա գործած մեղքերը: Մարտին Լյութերն ուշադրությանը արուզում է ցուցակն ու հերոս հարց տալիս, թե արդյոք այդքա՞նն են իր բոլոր մեղքերը:

- Ոչ,- ասում է սատրանսն ու արագ բերում ավելի երկար մի ցուցակ: Նրանում գրվածը նույնպես համապատասխանում էր ճշմարտությանը:

- Հիմա վե՞րջ,- հարցնում է Լյութերը երկրորդ անգամ:

- Այո՛,- ուրախանալով պատասխանում է սատրանսն:- Հիմա վերջ:

Լյութերն ասում է.

- Դու մոռացել ես կարևոր մի բան. վերցրո՛ւ փերուրն ու կարմիր թանաքը, լսի՛ր ու գրի՛ առ:

Թշնամին ազահությանը իսկում է փերուրը, որպեսզի գրի առնի պակասող մեղքերը:

- Գրի՛ր,- ասում է Լյութերը,- կարմիր տառերով ողջ ցուցակի վրայով գրի՛ր: Հիսուս Քրիստոսի՝ Աստծու Որդու արյունը մաքրում է մեզ ամեն մեղքից:

Սատրանսն զայրույթից բղավում է, մի կողմ նետում թանաքամանը: Կարմիր թանաքը տարածվում է ու ծածկում ողջ թուղթը՝ ցուցակի հետ միասին: Այդժամ սատրանսն անհետանում է:



ՔԱՉԱԼԵՐԱՆՔ

Սիրելիներ, փորձեք հիշել այն մարդկանց, ովքեր ձեր կյանքում մեծ ազդեցություն են ունեցել: Ես համոզված եմ, որ դրանց ցուցակում կհայտնվեն նրանք, ովքեր ձեզ քաջալերել են ու օգնել են առաջ շարժվել: Այդ մարդիկ ձեզ օգնել են, դժվար պահերին քաջալերանքի ու մխիթարության խոսքեր են ասել: Նրանց օգնությունն ու մխիթարությունը որոշիչ դեր է ունեցել հատկապես ձեր հոգևոր կյանքում: Այդպիսի մարդկանց դուք լավ հիշում եք: Հետաքրքիրն այն է, որ շատ անգամ դրանք եղել են հասարակ մարդիկ, ասենք՝ ընկերը, հոգևոր եղբայրը կամ քույրիկը, որի հետ նույն խումբ եք հաճախում: Ես այսօր ուզում եմ խոսել մի մարդու մասին, որի գործը կարծես այդքան էլ չի երևում Սուրբ Գրքում: Բայց եթե ուշադիր լինենք, կտեսնենք, թե այդ մարդն ինչքան մեծ ազդեցություն ունեցավ Պողոս առաքյալի և ուրիշների համար: Գործք առաքելոց 4:36-37-ում կարդում ենք, որ Հովսեփը Բառնաբաս մականվանվեց առաքյալների կողմից: Իսկ ինչո՞ւ: Եկե՛ք տեսնենք: Գործք 9:26-29-ում կարդում ենք, որ Պողոսը եկել էր Երուսաղեմ, բայց ոչ

որ չէր ուզում նրա հետ հանդիպել, քանի որ չէին հավատում, թե նա դարձի է եկել:

Բառնաբասը տեսավ ու չմտածեց իր կյանքի համար. որոշեց օգնել Պողոսին: Նա չկարողացավ անտեսել կարիք ունեցող հոգուն: Գործք 11:22-26-ում նորից տեսնում ենք, թե Աստված ինչպես է օգտագործում Բառնաբասին:

*Աշակերտները Բառնաբասին ուղարկում են հորդորելու համար: Ղուկասը գրում է, որ Բառնաբասը բարի մարդ էր: Բառնաբասը նորից ման է գալիս, գտնում է Պողոսին ու տանում է իր հետ: Հետաքրքիրն այն է, որ հավատացյալներն առաջին անգամ քրիստոնյա են կոչվում Բառնաբասի եկեղեցում: Եթե շարունակենք կարդալ, կտեսնենք, որ Բառնաբասը, լսելով Երուսաղեմի հավատացյալների մասին, նորից չի կարողանում անտարբեր մնալ: Օգնություն են հավաքում ու բերում Երուսաղեմ (Գործք. 11:27-30):

Բառնաբասը և Պողոսը երկար ժամանակ իրար հետ ծառայելուց հետո իրարից բաժանվում են: Ինչի՞ համար: Հովհաննես Մարկոսի պատճառով: Ի՞նչ էր եղել:

Հովհաննեսը նրանց սպասավո-

րություն էր անում (Գործք13:5), բայց հետո թողեց ու գնաց Երուսաղեմ (Գործք13:13): Պողոսը երևի ծանր ընդունեց այդ: Նա չէր ուզում, որ Հովհաննես Մարկոսին իրենց հետ տանեն: Բայց հետաքրքիր է՝ Բառնաբասը պատրաստ էր ներել Մարկոսին ու նորից ծառայելու հնարավորություն տալ: Դուք կարող էք մտածել՝ դե, երևի իր քրոջ տղան էր, դրա համար... Բայց ես այդպես չեմ կարծում: Բառնաբասն այնիսի մարդ էր, որ օգնում ու քաջալերում էր մարդկանց՝ չնայելով նրանց անցյալին, ինչպես արեց Պողոսի դեպքում: Դուք ի՞նչ կանեիք այդ դեպքում: Ինչպե՞ս եք դուք վերաբերվում այն մարդկանց հետ, ովքեր ինչ-որ պատճառներով սխալներ են գործում: Գիտեք, ես մի բան եմ տեսել եկեղեցիներում. միշտ ավելի շատ են այն մարդիկ, ովքեր կարող են սխալները ցույց տալ ու ոչինչ չանել, քան նրանք, ովքեր կարող են ձեռք մեկնել ու օգնել, մխիթարել ու քաջալերել:

*Գիտեք, մենք բոլորս էլ կանչված ենք միմյանց հորդորելու: Ինչպիսի՞ հավատացյալ ես ուզում լինել: Գուցե ուզում ես լինել ինչպես Բառնաբասը, որ քո անունն էլ լինի «մխիթարության որդի»:

Իսկ մենք ինչպե՞ս կարող ենք հորդորել ու մխիթարել մարդկանց:

1. Խոսքերով (Եփես 4:29):

Մենք նախ և առաջ կարող ենք

խոսքով հորդորել, մխիթարել ու շինություն տալ մարդկանց: Ես խրատներ կարդալու մասին չեմ խոսում: Օրինակ՝ տեսնում ես, որ քույրիկը դժվարության մեջ է, դատելու փոխարեն փորձի՛ր խոսել ու օգնել քույրիկին: Ասա. «Քույրիկ ջան, Աստված մեծ է, արի՛ իրար հետ աղոթենք քո հոգսի համար»: Կամ՝ տեսնում ես քույրիկը բարի գործ արեց, ասա. «Աստված օրհնի քեզ, քույրիկ ջան»: Դժվար չէ, մենք բոլորս էլ կարող ենք դա անել: Դրա համար մեզանից դրամ չի պահանջվում.

2. Գործերով:

Շատ անգամ միայն խոսքերը բավարար չեն, որոշակի գործ է պետք անել (Հակոբոս 2:15-16): Մի քանի ամիս առաջ մեր հայ եղբայրներից մեկը, որ բարեգործական օգնություններ էր անում Հայաստանում ամենածանր աղքատության մեջ եղողներին, իրենց միսիայի մասին էր պատմում: Հետո ցույց տվեց երեխաների նկարներ: Այդ երեխաներն ու իրենց ծնողները շատ ծանր վիճակում էին եղել, ու իրենք սկսել են օգնել երեխաներին, դպրոցի ծախսերը հոգալ: Հետո ցույց տվեց այդ երեխաներին, որ արդեն մեծացել էին: Նրանցից մեկն ավարտում էր Կոնսերվատորիան, մյուսը՝ Ճարտարագիտական համալսարանը: Այդ երեխաներին պրակտիկ օգնություն էր պետք, ու պրակտիկ օգնությամբ

նրանց կյանքը փոխվել էր: Միայն խոսքերը բավարար չեն: Իհարկե, ամեն մեկը հնարավորություն չունի ուրիշներին նյութական օգնություն ցույց տալու, բայց մեզանից ամեն մեկն էլ կարող է պրակտիկ ինչ-որ բանով օգտակար լինել այն մարդկանց, ովքեր դրա կարիքն ունեն:

*Գիտեք, ժամանակ կա, որ միայն խոսքերն ու նյութականն էլ բավարար չեն. մարդկանց նաև պետք է հոգևոր ու զգացմունքային օգնություն: Լսե՞լ եք, որ շատ անգամ մարդիկ ծանր վշտի մեջ ասում են. «Ես ոչ մի բան չեմ ուզում, միայն կողքիս եղիր, որ ես զգամ՝ հոգսս կիսող կա»: «Ուրախացողների հետ ուրախացե՛ք ու լացողների հետ լացե՛ք» (Հռովմ. 12:15):

Ավստրալիայի Սիդնեյ քաղաքում մի ծեր մարդ կար, որ ապրում էր ափին մոտ: Այնտեղ մեծ ժայռեր կան: Ժամանակ առ ժամանակ հուսահատված մարդիկ գալիս էին այդ ժայռերի մոտ ու իրենց վայր զգում: Այդ մարդն արդեն շատ այդպիսի դեպքեր էր տեսել, ու շարժունակից իսկ կարողանում էր զգալ ու տարբերել նրանց, ովքեր պատրաստվում էին նետվել ժայռից:

Այդ մարդը թոշակառու էր ու որոշել էր օգնել հոգևոր ու էմոցիոնալ դժվարությունների մեջ եղող մարդկանց: Նա գնում նստում էր ծովի ափին ու նայում. հենց որ նկատում էր,

որ ինչ-որ մեկը կասկածելի է քայլում, զգում էր, որ դեպրեսիայի մեջ է, մոտենում էր այդ մարդուն ու հրավիրում սուրճ խմելու: Հետո սկսում էր ծանոթանալ, խոսել, լսել ու կիսել այդ մարդու հոգսերը: Պարզվեց, որ այս մարդը հարյուրավոր մարդկանց կյանք է փրկել: Կառավարությունը, իմանալով դրա մասին, նրան շնորհեց «տարվա մարդ» մրցանակը: Նա դրա մասին մույնիսկ չգիտեր: Այդ մրցանակը տալիս են, երբ ուրիշները մարդուն ներկայացնում են դրա համար:

Աստված կարող է շատ տարբեր կերպերով օգտագործել մեզ: Մեզնից յուրաքանչյուրն էլ գործ ունի անելու. մարդկանց օգնելը, հոգսերը կիսելը ու պրակտիկ օգնություն ցույց տալը միայն եղբայրների գործը չէ, մենք բոլորս կանչված ենք դրա համար: Ես այսօր խնդրում եմ ձեզ, որ գտնեք զոնե մի հոգու, ում կարող եք ինչ-որ կերպով քաջալերել, օգնել ու հոգսը կիսել: Եթե մենք բոլորս այս շաբաթվա մեջ ինչ-որ մեկին օգնենք, պատկերացրե՛ք՝ մյուս շաբաթ քանի՞ մարդ արդեն քաջալերված կգա հավաքույթի: Բառնաբասն իր հետքը թողեց Սուրբ Գրքում, նա մարդ է, որին մականվանեցին «մխիթարության որդի»:

Աստված տա, որ մեր միջից շատ մխիթարության որդիներ ծնվեն: Ամեն:

Արդակ Ամիրբեկյան

«ԵՂՔԱՅՐԻԿԸ» (“Браток”)

Այս պատմությունը տեղի է ունեցել մի ռուսական գյուղում:

Մահացել էր ծերունի Սավելը: Նա շատ ծեր էր, ոչ ոք չգիտեր նրա տարիքը: Նա հայտնի էր նրանով, որ թողել էր իր պապերի ուղղափառ եկեղեցին և դարձել էր հիսունական: Դրա համար նրա մահը մեծ իրադարձություն էր: Շատերն էին ցանկանում մասնակցել նրա թաղմանը: Եկել էին թե՛ ուղղափառներ, թե՛ հիսունականներ:

Թեև շատ շոգ օր էր, բայց դա պատճառ չեղավ, որ մարդիկ հեռանան: Քաղաքից եկավ հիսունականների եկեղեցու հովիվը: Նա էր կազմակերպում թաղումը:

Թաղումն սկսելու գործը հանձնարարեցին տեղի պատասխանատու եղբորը: Սակայն նա անհանգիստ այս կողմից այն կողմ էր վազում, սպասում էր ինչ-որ մեկին: Հովիվը շտապեցնում էր նրան, բայց նա չէր սկսում՝ սպասելով այդ մարդուն: Նա բարձրացավ մեծ աթոռի վրա, որը որպես բեմ էր ծառայում, և հանկարծ աչքերը փայլեցին. հեռվում երևում էր արագ քայլերով իրենց մոտեցող մի մարդ, որը ոչ շատ երիտասարդ էր և ոչ էլ շատ ծեր, չնայած ծերունի բառը նրան ավելի կսազեր: Արտաքինից

նա թափառաշրջիկի տպավորություն էր թողնում:

Գյուղի քահանան, որը մինչ այդ լուտանքներ էր թափում հիսունականների հասցեին, հանկարծ քարացավ ու մոռացավ, թե ինչ էր խոսում:

Հովիվը գլխով նշան արեց, որ գյուղի պատասխանատու եղբայրն սկսի թաղման արարողությունը: Հերթով սկսեցին խոսել եղբայրները: Հովիվը մոտեցավ պատասխանատուին և ասաց, որ այդ «եղբայրիկին» զգուշացնի՝ խոսքը կարճ կապի, որպեսզի քաղաքից իր հետ եկած Յաշա եղբայրն ավելի երկար խոսի: Տարածքի պատասխանատուն ժպտաց և ոչինչ չասաց:

Հովիվի մեջ ինչ-որ անհանգստություն կար, չէր հասկանում, թե ինչ է կատարվում իր հետ: Նա մի արհամարհական հայացք գցեց անձանոթ եղբոր վրա և մտածեց. «Ի՛նչ է մումիայի նման կանգնել, դրա աչքերը, հայացքը, իր նման դատարկ են»:

Ծերունին գլուխը բարձրացրեց և լուռ նայեց հովիվին, կարծես կարդաց նրա մտքերը: Այդ պահին հովիվը չհասկացավ, թե իր հետ ինչ կատարվեց. նա այդ ծերունու հայացքից կարծես շանթահարվեց: Նրա միջով մի ինչ-որ տաք հոսանք անցավ, նա

վախից ցանկանում էր ծնկների վրա իջնել ու համբուրել նրա ոտքերը:

Բայց այդ զգացողությունը և միտքն իսկույն անցավ: Նա արագ հայացքը հեռացրեց ծերունուց:

Յաշա եղբայրը մտովի արդեն պատրաստել էր իր քարոզի թեման: Արդեն պատկերացնում էր իրեն քարոզելիս, նույնիսկ տեսնում էր մարդկանց հիացած հայացքները: Շուտով քարոզելու հերթը հասավ ծերունուն: Նա բարձրացրեց հայացքը և նայեց մարդկանց: Երբ նա սկսեց խոսել, լռություն տիրեց, կարծես ճանճերն էլ իրենց տզզոցը կտրեցին: Կատարվեց անհավանական մի բան. հոգնածությունը և անտարբերությունը մի վայրկյանում անհետացան, քաղցի ու շոգի մասին բոլորը մոռացան: Եղբայրը խոսում էր ու խոսում, և բոլորը կլանված լսում էին: Նրա խոսքը նման էր անհավանական համով մի հացի, կարծես երկնային մանանալիներ սովի ժամանակ կամ սառը ջուր՝ անապատում: Դա մի անբացատրելի բան էր: Մարդիկ կարծես տեսան երկինքը բացված և այնտեղ՝ Հիսուս Քրիստոսին: Այդ աստվածային ալիքին եկավ փոխարինեց զոջման, ներման և ապաշխարության ալիքը:

Մարդիկ սկսեցին լացել և զոջալ՝ հիշելով իրենց գործած մեղքերը: Լացում էին բոլորը, նաև Յաշա եղբայրը՝ իր հպարտության և փառասիրության համար: Լացում էր նաև քա-

ղաքից եկած հովիվը, ուղղափառ եկեղեցու քահանան: Նա բռնցքով հարվածում էր իր կրծքին և քթի տակ ինչ-որ բան էր մրմնջում: Լացում էին թե՛ հավատացյալները և թե՛ չապաշխարողները: Մարդիկ միմյանցից ներողություն էին խնդրում: Նրանք զրկախառնվում և համբուրվում էին: Ով հիվանդ էր՝ բժշկվեց: Շուտով զոջման հոգուն փոխարինեց ուրախության հոգին: Ժողովուրդը նույնիսկ չգիտեր ինչպես աղոթել: Ով ինչպես կարողանում էր, այդպես էլ աղոթում էր: Երջանկության արցունքները հոսում էին նրանց փոշոտ դեմքերից: Մարդիկ ցանկանում էին դադարեցնել աղոթքը, բայց չէին կարողանում: Ամեն ինչ կատարվում էր անկախ իրենց կամքից:

Կաղ Եֆիմը, որ հարբած ժամանակ կամրջից ընկել և կաղ էր դարձել, հանկարծ ձեռնափայտը ձեռքից զցեց և սկսեց թովռալ ուրախությունից: Նա այլևս չէր կաղում, ոտքը առողջացել էր:

Մարթան, որ արդեն մի քանի ամիս տառապում էր որովայնի ուժեղ ցավերից, հանկարծ զգաց, որ այլևս սուր ցավեր չունի: Նա ուրախությունից հարվածում էր փորին՝ ցանկանալով կողքին կանգնածներից ցույց տալ, որ այլևս չի ցավում, որ ինքը բժշկվել է: Նա արագ-արագ կրկնում էր. «Աստված իմ, շնորհակալ եմ Քեզնից»:

Շուտով աղոթքը աստիճանաբար դանդաղեց, թուլացավ և վերջապես

դադարեց: Քաղաքի հովիվը առաջարկեց երգել: Բոլորն սկսեցին երգել:

Թաղումը մոտենում էր ավարտին: Վերջին խոսքը Յաշա եղբորն էր: Նա բարձրացավ աթոռին և չէր կարողանում խոսել, քանի որ մոռացել էր, թե ինչ պետք է ասի: Հովիվը նրան դուրս բերեց այդ վիճակից՝ ասելով.

- Ամեն:

Այդպես թաղման հավաքույթը ավարտվեց:

Թաղեցին ծերունի Սավելկին և վերադարձան գյուղ: Հանկած հովի-

վը հիշեց ծերունուն:

-Իսկ որտե՞ղ է նա, ո՞ւր գնաց:

Կարծես եռացրած ջուր լցրին ներկաների վրա. ինչպե՞ս կարող էին մոռանալ նրան: Սկսեցին փնտրել, բայց ծերունին ոչ մի տեղ չկար: Անցավ մի քանի օր: Գյուղացիներից մեկը ճանապարհին տեսել էր մի թափառաշրջիկի, որը հանձնարարել էր գյուղացիներին ասել. «Երբեք չմոռանաք շնորհակալություն հայտնել Նրան, ով ձեր փրկության համար Իր կյանքը տվեց»:

“Евангелист” 2 (59) 2016

Մի անգամ անապատում երկու ընկեր վիճում են, և մեկը մյուսին ապտակում է:

Ընկերը, թեև ցավ է ապրում, բայց ոչինչ չի ասում, պարզապես գրում է ավազի վրա. «Այսօր իմ լավագույն ընկերն ինձ ապտակեց»:

Շարունակելով ճանապարհը՝ մի գեղեցիկ օազիս են գտնում և որոշում են լողալ: Ապտակ ստացողն սկսում է խեղդվել, բայց ընկերոջը մի կերպ հաջողվում է փրկել նրա կյանքը: Երբ ուշքի է գալիս, քարի

վրա գրում է. «Այսօր իմ լավագույն ընկերը փրկեց իմ կյանքը»: Ընկերը, շատ զարմացած նրա արարքից, հարցնում է.

- Երբ քեզ ապտակեցի, դու ավազի վրա գրեցիր, իսկ հիմա՝ քարի վրա: Ինչո՞ւ:

- Երբ մեզ նեղացնում են, պետք է ավազի վրա գրենք, որպեսզի քամիները կարողանան ջնջել: Իսկ երբ լավություն են անում, պետք է քարի վրա գրենք, որպեսզի ոչ մի քամի չկարողանա վերացնել այն:



ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

Ես 79 տարեկան եմ: Ավելի քան 40 տարի առաջ ջրով լի ծանր դուլը բարձրացնելիս ճողվածք ստացա:

Երկար տարիներ առավոտյան անկողնուց վեր կենալիս ցավեր էի ունենում: Գնալով ճողվածքը մեծանում էր: Չնայած հարազատներս բազմիցս հորդորում էին վիրահատվել, մի ինչ-որ ներքին ձայն արգելում էր ինձ այդ քայլն անել:

1996 թ. Տիրոջ մեծ ողորմությամբ ընդունեցի Հիսուսին Տեր ու Փրկիչ, և առաջին իսկ աղոթքից հետո վերացան բոլոր ցավերն ու բարդությունները: Մնաց միայն ճողվածքի տեսքը, որը ծածկելու համար տարիներ շարունակ հագնում էի լայն ու ազատ հագուստ:

2016թ. ապրիլի 16-ի երեկոյան, ժամը 10-ին հանկարծ մի ուժեղ, անտանելի ցավ սկսեց: Ցավազրկող ոչ մի դեղամիջոց, ներարկում, շտապ օգնության միջամտություն արդյունք չտվեց: Անքուն, տառապալից գիշեր անցկացրի: Այլևս չդիմանալով ցավերին՝ համաձայնեցի տղայիս հերթական առաջարկին ու գնացի հիվանդանոց:

Առավոտյան «Շենգավիթ» բժշկական կենտրոնում էինք: Բժիշկը՝

Լևոն Նիկիտի Գրիգորյանը, որովայնս զննելուց հետո ասաց. «Շտապ վիրահատություն»: Իսկ վիրահատությունն սկսելուց առաջ ինձ ասաց. «Բացառված չի, որ ձեր աղիները սկսեցին լինել»: Քանի որ ինձ անգլայացրել էին ողնուղեղից, վիրահատության ամբողջ ընթացքում ես արթուն եմ եղել և լսեցի, թե ինչպես Լևոն Նիկիտիչը բարձրաձայն, բայց անթաքույց ուրախությամբ ասաց. «Աղիներն առողջ են»:

Բժշկական պրակտիկան ցույց է տվել, որ նման դեպքերում (օղակված ճողվածք) ամենաշատը 1-2 ժամում սկսում է նեկրոզ՝ սկսնում են աղիները, և վրա է հասնում անխուսափելի մահը:

Մեր Տեր Հիսուսը աստվածային Իր զորությամբ ու ողորմությամբ 13 ժամ շարունակ պահեց ինձ բացահայտ մահից և կրկին կյանք պարգևեց: Կատարվեց Աստծու Խոսքը. «...Իմ զորությունն ամբողջապես հայտնվում է մարդու տկարության մեջ» (Բ Կորնթացիս 12:9): Փառք Տիրոջը:

Վիրահատությունն անցել է առանց որևէ բարդության: Վիրահատության գիշերը հերթապահ բուժքույրն ինձ ասաց, որ բժիշկն այնքան է անհանգստացել, որ ուշ երեկոյան

զանգել է հիվանդանոց և մանրամասն տեղեկացել է իմ վիճակի մասին:

Ես իմ շնորհակալությունն եմ հայտնում Լևոն Նիկիտիչին և բուժ-սպասարկող անձնակազմին՝ հոգատարության և ուշադրության համար: Թող Աստված օրհնի նրանց և էլ ավելի իմաստություն տա:

Փառք, մեծություն, օրհնություն, երկրպագություն մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին՝ Ամենակալ Աստծուն, ինձ արած մեծ ողորմության և պարգևած կյանքի համար: Ամեն:

Աշիկ բույր
ք. Երևան, Մասիվ 2-րդ փարածք



Անցյալ տարի հոկտեմբերին ամուսինս՝ Սամվել եղբայրը, թոքաբորբով հիվանդացավ: Հիվանդությունը շատ արագ զարգացում ունեցավ: Սկզբում նրան պառկեցրինք Արովյանի թոքային հիվանդություններով տառապողների կլինիկա, որից հետո տեղափոխեցինք «Գրիգոր Լուսավորիչ» բժշկական կենտրոն՝ բուժումը շարունակելու: Ամուսինս անդադար խոսում էր իր մահվան մասին և մեր զավակներին խրատում էր, թե իրենից հետո ինչպես պետք է վարվեն: Մենք միշտ փորձում էինք նրա զրույցի թեման շեղել, բայց նա հորդորում էր մեզ. «Եղեք մեր Տիրոջը հավատարիմ»: Հոկտեմբերի 10-ին մեր սպասավոր եղբայրները եկել էին ամուսնուս այցի: Բժիշկները նրանց թույլ չտվեցին մտնել նրա մոտ, բայց ամուսնուս խնդրանքով միայն Գևորգ եղբորը՝ մեր հովվին, թույլ տվեցին ներս

մտնել: Ես ու տղաս սենյակից դուրս եկանք, ամուսինս եղբոր հետ զրույցեց վերջացրեց, որից հետո մենք ներս մտանք, որպեսզի աղոթք անենք: Եղբայրների գնալուց մեկ ժամ անց ամուսինս ասաց. «Արփի՛կ ջան, տե՛ս, հրեշտակները եկել են մեր պալատը՝ իմ հետևից: Բուժանձնակազմին ասա՛, որ ես շատ շնորհակալ եմ նրանցից իրենց չարչարանքների համար, բայց թող գան և այդ սարքավորումները անջատեն, որովհետև արդեն անօգուտ է»: Հետո շարունակեց. «Վա՛յ, Հիսու՛ս ջան, Դու էլ ես եկել իմ հետևից, բայց ես այդքան արժանիքներ չունեմ, Տե՛ր իմ, Աստվա՛ծ իմ»: Նորից դառնալով ինձ՝ ասաց. «Արփի՛կ ջան, նայի՛ր, Հիսուսի ձեռքին Կյանքի Գիրքն է, և ես տեսնում եմ իմ անունը այնտեղ գրված, ցտեսություն բոլորիդ, մնացե՛ք հավատարիմ...»:

Արփիկ բույրիկ, գ. Ֆանտան

Երբ հիվանդանոցում մտա Սամվել եղբոր մոտ, ինձ հետ անկեղծանալուց հետո նա ասաց, որ եկեղեցուն իր կողմից ասեմ. «Եթե իմ ապրած կյանքով մեկնումնեկին վշտացրել եմ, խնդրում եմ, Հիսուսի սիրով ներե՛ք ինձ, ես բոլորիդ սիրում եմ, և չկա մեկը, որի դեմ բան ունենամ»:

Սամվել եղբայրն օրհնակելի մեկն էր, նրա թաղման ժամանակ շատ աղքատ, ծեր ու պառավ համագյուղացիներ պատմում էին, թե ինչպես էր իր վերջին ծննդյան օրը նշել եղբայրը: Ուղարկել էր կնոջը, որպեսզի գյուղում բոլոր արհամարհված ծերերին ու պառավներին բերի իր սեղանից օգտվելու: Մեր Տերն էլ էր ասել, որ՝ երբ սեղան եք պատրաստում, հրավիրեք նրանց, որոնք չեն կարող փոխարենը ձեզ հատուցել (Դուկաս 14:12-14):

Սամվել եղբայրը նաև մի սովորություն ուներ: Նա ամեն տարի իր Նոր տարվա համար պատրաստած

մթերքները բաժանում էր երեք հավասար մասի՝ մի մասը թողնում էր իրենց տանը, իսկ մյուս երկու մասերը տանում էր իրենց համագյուղացի երկու աղքատ հոգևոր ընտանիքներին: Եվ այդ մասին էլ վկայեցին նրա թաղման օրը այդ հոգևոր ընտանիքները: Տեղին է հիշել մեր Տեր Հիսուսի խոսքերը, որ վերջին օրն ասաց Իր զավակներին. «Եկե՛ք, Իմ Հորս օրհնածներ, աշխարհի սկզբից ձեզ համար պատրաստված թագավորությունը ժառանգեցեք, որովհետև, սովածացա, և Ինձ ուտելիք տվեցիք, ծարավեցի, և Ինձ խմեցրեցիք...» (Մատթ. 25:34-36): «Երանի՛ ողորմածներին, որոնք ողորմություն պիտի գտնեն» (Մատթ. 5:7): «Որովհետև դատաստանը անողորմ պիտի լինի նրան, որ ողորմություն չի անում և ողորմությունը պարծենում է դատաստանի դիմաց» (Հակոբոս 2:13):

**Հայրապետյան Գևորգ
ք. Չարենցավան**

❖ *Քրիստոնյա լինելն առանց աղոթքի նույնքան անհնար է, որքան ասարելն առանց շնչելու:*

❖ *Ես այնքան շատ գործեր ունեմ, որ ինչ անհրաժեշտ է նվազագույնը երեք ժամ անցկացնել աղոթքի մեջ:*

Մարտին Լյութեր

ՆԱ ԳՏԱՎ ԿՅԱՆՔԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ ք.4 (77) համարում

- Ապաշխարելը «աշխարհ» բառի հականիշն է: Երբ ապ- ժխտականը դրվում է բառասկզբում, այդ բառը դառնում է տվյալ բառի հականիշը: Օրինակ՝ օրինական-ապօրինի, երջանիկ-ապերջանիկ, երախտավոր-ապերախտ և այլն: Այլ խոսքով՝ նշանակում է մերժել աշխարհը, թողնել չար գործերը, դառնալ Աստծուն և Տեր Հիսուսին ընդունել որպես անձնական Փրկիչ:

- Ի՞նչ ասել է՝ մերժել աշխարհը:

- Պողոս առաքյալը Տիտոսին ուղարկած նամակում գրում է. «Քանզի Աստծու փրկարար շնորհքը բոլոր մարդկանց երևաց: Նա մեզ խրատում է, որպեսզի ամբարշտությունն ու աշխարհային ցանկություններն ուրանանք և զգաստությունով, արդարությունով, բարեպաշտությունով ապրենք այս աշխարհի մեջ...» (Տիտոս 2:12): Իսկ Հովհաննես առաքյալը գրում է. «Մի՛ սիրեք աշխարհը և ոչ էլ այն՝ ինչ աշխարհի մեջ է... քանզի այս բաներն են, որ աշխարհի մեջ են՝ մարմնի ցանկություն, աչքերի ցանկություն և այս կյանքի ամբարտավանությունը, որոնք Հորից՝ Աստծուց չեն... » (Ա Հովհ. 2:15-16):

- Հովհաննես, դու իմաստության բահով իմ հոգու և մտքի վրայից մաքրեցիր ժամանակի չարաղետ մոռացության կեղտը՝ արթնացնելով ինձ

հոգևոր նիրհից: Շնորհակալ եմ քեզնից, սիրելի՛ Հովհաննես, իմ հոգում հեղաշրջում կատարվեց: Դու ինձ սթափեցրիր կատարյալ մոլորությունից և նոր զգաստություն հաղորդեցիր իմ էությանը: Իրոք, այս աշխարհից ինձ հասած վշտերը, դառնություններն ու անաստվածության գաղափարախոսությունը իմ մեջ ատելություն էին առաջացրել ամենքի և ամեն ինչի նկատմամբ՝ մոռացության տալով հավիտենական հոգուս գոյության մասին: Հիմա եմ հասկանում, որ աղբանոց գնալով տառապանքներս չէին ավարտվելու, այլ ժամանակավոր, մարմնավոր տառապանքներիս հաջորդելու էին հավերժական ու ավելի սոսկալի տառապանքներ:

- Փառք Աստծուն, քեռի՛ Արամ, Դուք պետք է ապրեիք: Դուք Արարչի նախասահմանությամբ փրկվեցիք: Իսկ հիմա եկ պայմանավորվե՛ք մեր խոսակցությունը շարունակել վաղը: Դուք այսօր կգիշերեք մեր տանը:

- Դեռ ուշ չէ, եկ շարունակենք, ես չեմ հոգնել:

- Լավ, թարմանալու համար այս նկարների հավաքածուն նայեցեք, ապա շարունակենք:

- Երևի կի՞նդ է,- մատնացույց արեց պատից կախված սև երիզավոր շրջանակում կնոջս դիմանկարն

ու ավելացրեց. - Ինչ-որ տեղ բախտակիցներ ենք...

Մոտ մեկ ժամ հետո, կատարյալ քարնությանը, շարունակեցինք մեր զրույցը:

- Քեռի՛ Արամ, գիտե՞ք՝ «Ժամանակ և տարածություն» հասկացությունը մեծ է, և մարդ ոչ թե ապրում, այլ քայլում է այս աշխարհի վրա, Դուք ի՞նչ կասե՞ք այդ մասին:

- Իմ առաջին քայլերից, որքան ներում է հիշողությունս, մինչև այսօր զլուխ չեմ հանում, թե տարածության ո՞րերորդ մասն եմ կտրել-անցել, հավիտենական ժամանակից ինչքա՞ն եմ վատնել իմ ապրած կյանքում: Ո՞րն է տարածության վերջը հավիտենական ժամանակի մեջ և ո՞րն է դրանց ճշմարիտ սահմանումը... Չեմ կարող ասել, թե ապրածս ժամանակի և անցածս տարածության մեջ որքա՞ն եմ ապրել և որքա՞ն՝ գոյատևել, որքա՞ն ուրախացել և որքա՞ն՝ լացել: Որքա՞ն եմ հիացել, հափշտակվել ու կառչել այս նյութեղեն աշխարհից և որքա՞ն՝ երազել ու սավառնել երկնային անհունի մեջ՝ մինչև այսօր: Գեղեցիկն ու լավը շա՛տ քիչ են եղել իմ կյանքում: Դառն է եղել ինձ բաժին հասած ժամանակը: Սատրտունջ չէ, այլ՝ երկրավոր կյանքիս ճշմարիտ գնահատումը...:

Քեռի Արամը մի պահ լռեց... Ես բացում եմ սեղանի վրա դրված «Հիշիր՝ մեռնում ես ապրելու համար» գիրքը և կարդում այնտեղից.

Շարքան չեմ խնդրում,

Միտքի մարդիկ,

Միայն ու միայն ապրել եմ ուզում:

Եվ ոչ՝ չեմ հաշվին,

Այլ՝ իմ քրտինքով...

Մի՛ մթազներ խաղաղ անդորրս,

Թողե՛ք, լավ անցնի մի պարսառ օրս:

Մի՛ վիրավորե՛ք տեղի, անտեղի,

Անցյալս դառն է, դառն է ու լեղի...

Արև եմ ուզում, մաքուր օդ՝ մի քիչ,

Հրե գունդը ձեզ,

Մի բուռ շող էլ՝ ինձ...

- Իրոք, մարդկանցից մեր խնդրածը մեծ բան չէ, պարզապես՝ ապրելու մեր իրավունքը: Փորձություններով լի այս տարիներին հայ ժողովուրդն անհամեմատ ավելի լավ կապրեք, եթե չլինեք խղճի շրջափակում, եթե մարդկանց սրտերում կուտակված չլինեք անաստվածության թույնը: Քեզ թալանում է կողքինդ, հարևանդ, բարեկամդ, ընկերդ, իշխանավորը, օրինականը, հոգևորականը... Թալանում են թե՛ նյութապես, թե՛ բարոյապես և թե՛ հոգեպես, ուր մարդու չարական բազուկը կարող է հասնել...

- Շնորհակալություն պատասխաններիդ համար, քեռի Արամ:

- Այդ ես եմ շնորհակալ:

Քեռի Արամը խոր հոգոց հանեց, նայեց ինձ և բարձրացավ տեղից՝ գնալու համար:

- Քեռի՛ Արամ, խնդրում եմ մեր տանը գիշերե՛ք:

- Շնորհակալություն, ես ուզում եմ մենակ մնալ, կարդալ «Աստվածաշունչը» և խորհել այսօրվա մեր զրույցի մասին:

- Ինչպես կամենաք: Միայն թե

խոստացեք, որ վաղն առավոտյան կլինեք մեր տանը:

- Ես արդեն ասացի՝ կգամ: Յտե-
սություն:

Ճանապարհում եմ քեռի Արամին
ու մտածում, թե Աստված ի՞նչ հրա-
շալի ձևով է այս մարդուն կանչում
փրկության:

ՆԱ ԳՏԱՎ ԿՅԱՆՔԸ...

Հաջորդ առավոտյան դրսում
սպասում եմ քեռի Արամին: Գարնան
վերջին ամսվա վերջին օրն է, որն էլ
բարի ավարտ է խոստանում: Արև է,
պայծառ ու տաք: Եռում և փթթում է
կյանքը թե՛ կենդանական և թե՛ բու-
սական աշխարհում: Քեռի Արամի
դեմքից հեռացել է վիատության
սառն ու անարյուն հայացքը: Փո-
խարենը երևում են հույսի և լույսի
նշաններ: Նույնիսկ ժպտում է խո-
հուն հայացքով, երբեմն էլ՝ ժպտալով
շարժում գլուխը: Նա մտել էր նոր
աշխարհ՝ հոգևոր աշխարհ...

Մեր տանն ենք:

- Հովհաննես, սիրելի՛ս, - նստե-
լուց անմիջապես հետո սկսեց նա,-
կյանքիս մեջ գուցե առաջին անգամ
է, որ հանգիստ քնել եմ՝ թեկուզ
գիշերվա երկրորդ կեսից: Կարդում
էի «Աստվածաշնչի» այն համարնե-
րը, որ գրել և տվել էիր ինձ: Երազիս
մեջ տեսա, որ կախված էի մի բարձր
քարափի ծերպից: Ուժերս սպառվում
էին: Ինձ թվում էր, թե ուր որ է կգա-
հավիժեմ ցած և կկործանվեմ: Օգնու-
թյուն էի աղերսում Աստծուց: Ճեր-

մակ հագուստով մի գեղեցիկ, միջա-
հասակ մարդ մոտեցավ, ձեռքս բռ-
նեց ու շատ հանգիստ ինձ տարավ,
իջեցրեց կանաչ սարալանջին:

- Հետո՞:

- Հետո, երբ փորձում էր գնալ,
բաց չբողեցի Նրա ձեռքը: Շնորհա-
կալություն հայտնելով՝ ծնկի եկա
Նրա առջև և ասացի. «Իմ Տերս ու իմ
Աստվածս...»: Նա կարդում էր մտ-
քերս: Երբ պատրաստվում էի ասել.
«Բա ես այստեղ միայնակ ի՞նչ եմ
անելու»: Նա ասաց. «Դու միայնակ
չես, Ես քեզ հետ եմ: Մի՛ շփոթվիր և
մի՛ վախեցիր: Շարունակիր լսել
Խոսքերս...»: Երբ Նա անհետացավ,
ես լաց եղա և իմ լացի ձայնից արթ-
նացա: Երբ արթնացա, հոգիս ցնծում
էր ուրախությունից: Ինձնից հեռա-
ցան հուսահատությունն ու ատելու-
թյունը: Ի՞նչ հրաշալի է տեսնել Աստ-
ծու Որդուն և լսել Նրա քաղցր ձայնը:
Իրոք, մեր Աստվածը լսող, խոսող և
օգնող Աստված է: Ես մտել եմ ինձ հա-
մար անծանոթ մի աշխարհ, հոգևոր
աշխարհ: Ես տեսա իմ Փրկչին...

- Ի՞նչ մեկնություն ուներ այդ
երազը և ի՞նչ դաս առաք:

- Հասկացա, որ ես հասել էի սահ-
մանագծին, և եթե պոկվեի այն քարը,
որից կառչած էի, կհայտնվեի ան-
դունդում: Հասկացա նաև, որ իմ
կյանքը կախված էր վայրկյաններից,
և անխուսափելի էր մահը:

- Այդ ի՞նչ մահվան մասին է խոսքը:

- Իհարկե՝ հոգևոր: Հասկացա, որ
հոգևորապես կառչած եմ մի քարից

ու մոտ է կորուստ: Փրկիչս փրկության է կանչում: Ինձ աղոթել է պետք:

- Իսկ ի՞նչն է խանգարում, որ հիմա աղոթենք:

- Ոչ մի բան:

Եվ մենք աղոթեցինք: Քեռի Արամը մանկան անկեղծությամբ լալիս էր Տիրոջ առջև: Աղոթքի ժամանակ Տերը կպել էր նրա սրտին: Նրա երեսը փայլում էր: Աղոթքից հետո արցունքն աչքերին, բայց ուրախ ժպտը դեմքին՝ գրկախառնվեցինք:

- Ի՞նչ քաղցր է հոգով հպվել Տեր Հիսուսին: Ես ցնցված եմ: Այսքան քեթևություն երբևէ չէի զգացել կյանքիս մեջ: Այս ի՞նչ ուժ ու կորով է լցվել իմ մեջ: Կարծես երիտասարդացել եմ: ԵՍ ԱՊՐԵԼ ԵՄ ՈՒԶՈՒՄ: Երազիցս հասկացա, որ Տերն է ինձ բերել այստեղ: Շորհակալ եմ, Տեր Հիսուս, որ աղբանոցից հանում ես մարդկանց և հույս ու կյանք տալիս... Հովհաննես, խնդրում եմ, «Աստվածաշնչից» կարդա՛ Սողոմոն Իմաստունի խոսքերը ունայնության մասին:

- Խնդրեմ, միայն թե՛ թույլ տուր Աստվածաշնչից կարդալ ևս մեկ հատված:

- Խնդրեմ:

- «Որ աղքատին վեր է կացնում փոշուց և խեղճին՝ բարձրացնում աղբից» (Սաղմոս 113:7):

- Ապշել կարելի է: Այսքա՞ն էլ նմանություն իմ կյանքի ու այդ խոսքերի միջև: Խնդրում եմ, շարունակի՛ր:

Աստվածաշնչի «Գիրք Ժողովողից» կարդում եմ. «Մեծ գործեր ձեռ-

նարկեցի, ինձ համար տներ շինեցի ու այգիներ տնկեցի, պարտեզներ և դրախտներ շինեցի ու նրանց մեջ ամեն տեսակի պտուղ տվող ծառեր տնկեցի: Ջրի ավազաններ շինեցի, որպեսզի պարտեզը ոռոգի: Ծառաներ ու աղախիմներ ունեցա: Իմ տան մեջ ծնված ծառաներ ու շատ արջառներ և հոտեր ունեցա՝ ինձնից առաջ Երուսաղեմի մեջ եղածներից առավել: Նաև ինձ համար արծաթ ու ոսկի, թագավորների ու գավառների համար գանձեր դիզեցի: Ինձ, այր ու կին երգեցողներ ունեցա: Նաև մարդկանց որդիների համար զվարճություններ և ամեն տեսակ շքեղություններ ստեղծեցի: Ինձնից առաջ Երուսաղեմի մեջ եղածներից ամենից մեծը եղա ու բարգավաճեցի, իմաստությունն էլ՝ մոտս էր: Ամեն ցանկություն իմ աչքերից չարգելեցի ու իմ սիրտս ամեն տեսակ ուրախությունից չզրկեցի, հապա իմ սիրտս, իմ բոլոր աշխատություններից ուրախացալ և իմ բոլոր աշխատություններից բաժինս այս էր: Ես իմ ձեռքերի արած ամեն գործերի ու դրանք անելու համար իմ կատարած ամեն աշխատանքս նայեցի և ահա՝ ամենը ունայնություն ու հոգու տանջանք էին: Այս արևի տակ դրանցից օգուտ չկար» (Ժողովողի 2: 4-12):

Երկուսս էլ լուռ էինք... Այդ խոսքերից հետո կարծես սպառվեց մեր խոսակցությունը:

(շարունակելի)

Մ. Սվարյան

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Ապրիլի 2-ին Երևանի քաղաքում է, որ Դուք հաճախեցիք Իրեն ու փրկություն ունենալ:
Այդ մասին հուշանուն 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Ապրիլի 2-ին քաղաքում է, որ Դուք միաժամ Որդուն տվեց, որ ով
Նրան հաճախեց չկորցնի, այլ հաճախեց նրան կրակել ունենալ»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Ապրիլի 2-ին և Նրա խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Մարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եվրեն
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանգիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմավան	094-34-75-91	Ջալալյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավթյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյուխուկ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՍԻՐՈՒՄ ԵՍ ՀՅՈՒՐԱՍԻՐԵԼ

«Հապա երբ հացկերոյք կ'ընեա, աղքատներ, պակասատրներ, կաղեր ու կոյրեր հրաւիրէ. Ու երանելի պիտի ըլլա, վասն զի անոնք չեն կրնար փոխարէնը քեզի հապուցանել. քանզի արդարներուն յարութիւն առաժ ապէնը քեզի պիտի հապուցուի»:

Ղուկաս 14:13-14

«Ասոր համար մէկզմէկ ընդունեցէք, վասն զի Քրիստոս ալ մեզ ընդունեց Ասարածոյ փառքին համար»:

Հռովմեացիս 15:7

«Հիւրասիրութիւնը մի մոռնար, վասն զի անով ոմանք հրեշտակներ ընդունեցին չգիտնալով»:

Եբրայեցիս 13:2

«Իրարու հիւրասիրութիւն ցուցուցէք առանց փրփունք ընելու»:

Ա Պետրոս 4:9

«Երբ չեօքեղ աղէկութիւն ընել կու գայ, կարօտ եղողէն մի արգիլեր զանիկա: Քու դրացիիդ բնաւ մի ըսեր, զնա ու դարչեալ եկուր, եւ վաղը կու տամ, երբ քու քովդ կայ»:

Առակաց 3:27-28

«Սուրբերուն պէտքերուն հաղորդ եղէք. հիւրասիրութեան երկէ եղէք»:

Հռովմ 12:13